

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 19 lutego 2013 r.

DOLiS/DEC-184/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani E. W., na nieprawidłowości w procesie przetwarzania jej danych osobowych przez Urząd Gminy w S. oraz Wójta Gminy S.

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani E. W., zwana dalej Skarżącą, na nieprawidłowości w procesie przetwarzania jej danych osobowych przez Urząd Gminy w S. i Wójta Gminy S. W treści ww. podania Skarżąca podniosła m.in., że „moje wypowiedzenie [umowy o pracę- przyp. GIODO] przekazane zostało jednemu z mieszkańców gminy, który skserowane wypowiedzenie rozpowszechniał bez mojej wiedzy i zgody wśród mieszkańców gminy. Powyższy dokument został mu udostępniony przez jednego z pracowników Urzędu Gminy. Ponadto Wójt Gminy w wywiadzie dla I. nr [...] z miesiąca czerwca 2012 r. komentował moje wypowiedzenie i przyczyny tam wskazane, mimo, iż nigdy na powyższe nie wyrażałam zgody”. W ocenie Skarżącej Urząd Gminy jako jej pracodawca nie dopełnił należycie obowiązków w zakresie zabezpieczenia przetwarzanych przez siebie danych osobowych przed udostępnieniem ich osobom nieupoważnionym. W związku z zaistniałą sytuacją Skarżąca wniosła o wydanie przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej także Generalnym Inspektorem, decyzji nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem, stosownie

do treści art. 18 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.).

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Skarżąca, zatrudniona w Urzędzie Gminy, pismem z dnia [...] kwietnia 2012 r. adresowanym do Wójta Gminy, złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z zachowaniem trzymiesięcznego okresy wypowiedzenia. Dodatkowo Skarżąca w treści pisma, zawarła szereg zarzutów pod adresem Wójta Gminy jako kierownika zakładu pracy. Kopię powyższego pisma, Skarżąca w dniu [...] maja 2012 r. przekazała Radzie Gminy S. Na skutek przekazania przedmiotowej kopii pisma Przewodniczącemu Rady Gminy S., podczas sesji Rady Gminy w dniu [...] maja 2012 r., Przewodniczący Rady Gminy odczytał pełną jego treść, w tym fragment zawierający oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę.

2. Zgodnie z Regulaminem Rady Gminy, informacja o odczytaniu pisma została zawarta w protokole z obrad sesji, do którego w formie załącznika została dołączona ww. kopia pisma Skarżącej. W dniu [...] czerwca 2012 r. do Urzędu Gminy wpłynęło pismo mieszkańca Gminy z żądaniem wydania odpisu protokołu sesji Rady Gminy z dnia [...] maja 2012 r. wraz z załącznikiem. W odpowiedzi Urząd Gminy przekazał w dniu [...] czerwca 2012 r. wnioskodawcy żądane dokumenty.

3. Wójt w wywiadzie udzielonym dla miesięcznika wydawanego przez Urząd Gminy pod nazwą „I.” (Nr [...] r.) odniósł się do stawianych mu przez Skarżącą zarzutów, upubliczniając dane osobowe Skarżącej w zakresie jej imienia i nazwiska, a także informacji o rozwiązaniu przez nią umowę o pracę.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania rozpatrzeniu przez organ podlegają dwie kwestie. Pierwszą z nich jest udostępnienie danych osobowych Skarżącej przez jej pracodawcę tj. Urząd Gminy, drugą natomiast upublicznienie tych danych w związku z wywiadem udzielonym przez Wójta Gminy dla „I.”, opublikowanego w nr [...] w czerwcu 2012 r.

Odnosząc się do pierwszego z wyżej określonych aspektów, wskazać należy, że przepisy ustawy o ochronie danych osobowych określają zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych przez osoby fizyczne i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie będące osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych. Przetwarzaniem danych są wszelkie operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Z kolei za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (art. 6 ust. 1 ustawy). Aby przetwarzanie danych osobowych było zgodne z prawem

administrator jest obowiązany przetwarzać dane osobowe na podstawie przesłanek określonych w art. 23 ust. 1 pkt 1 – 5 (w przypadku tzw. danych zwykłych) lub w oparciu o art. 27 ust. 2 pkt 1 – 10 ustawy (w przypadku tzw. danych szczególnie chronionych).

Generalny Inspektor w niniejszej sprawie badał, czy u podstaw procesu przetwarzania danych osobowych Skarżącej znajduje się jedna z przesłanek dopuszczalności przetwarzania danych osobowych zawarta w art. 23 ust. 1 ww. ustawy. Zgodnie z tym przepisem, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą (pkt 3), jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Katalog tych przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych jest zamknięty. Każda z nich ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, iż przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z przesłanek stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Zatem zgoda osoby, której dane osobowe są przetwarzane nie jest jedynym i niezbędnym kryterium oceny procesu przetwarzania danych osobowych.

Dane osobowe Skarżącej zawarte w przedmiotowym piśmie, jak wynika z wyjaśnień złożonych w przedmiotowej sprawie przez Wójta „przetwarzane są w dwóch zbiorach, pierwszy to są akta pracownicze Skarżącej tworzone na podstawie przepisów kodeksu pracy i przepisów wykonawczych, drugi to zbiór protokołów z obrad Rady Gminy S.”. Zgodnie bowiem z § 6 ust. 2 pkt. 3 lit. a, rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 maja 1996 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 62, poz. 286, ze zm.) akta osobowe pracownika składają się z 3 części i obejmują, w części C - dokumenty związane z ustaniem zatrudnienia, w tym oświadczenie o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę. Zdaniem Generalnego Inspektora w tym zakresie przetwarzanie danych osobowych Skarżącej wypełnia przesłankę określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącej w przedmiocie udostępnienia jej danych osobowych zawartych w jej piśmie stanowiącym wypowiedzenie umowy o pracę, stwierdzić należy, że Skarżąca dobrowolnie przekazała kopię pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy o pracę, Radzie Gminy, na co wskazuje jej własnoręczna adnotacja złożona na tymże piśmie „Do wiadomości: 1. Rada Gminy S.”. W efekcie pełna treść dokumentu została odczytana przez Przewodniczącego Rady na sesji Rady Gminy w dniu [...] maja 2012 r. Stosownie do postanowień § 29 ust. 2 pkt 5 Regulaminu Rady Gminy stanowiącego

Załącznik nr 2 do Statutu Gminy uchwalonego uchwałą nr [...] Rady Gminy S. z dnia [...] kwietnia 2003 r. w sprawie Statutu Gminy S. ([...]), pismo skierowane i odczytane na sesji przez Przewodniczącego Rady Gminy zostało załączone do protokołu z posiedzenia. Kopia powyższego pisma została przekazana mieszkańcowi gminy, w związku z jego wnioskiem o dostęp do informacji publicznej. W procesie oceny kwestionowanego przez Skarżącą udostępnienia jej danych osobowych, zdaniem Generalnego Inspektora, należy mieć na uwadze przepis art. 11b ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. (t. jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591) o samorządzie gminnym, zgodnie z którym jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy. Dodatkowo na mocy art. 7 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), udostępnianie informacji publicznych następuje w drodze: ogłaszania informacji publicznych, w tym dokumentów urzędowych, w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 8 (ust. 1), udostępniania, o którym mowa w art. 10 i 11 (ust. 2), wstępu na posiedzenia organów, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3, i udostępniania materiałów, w tym audiowizualnych i teleinformatycznych, dokumentujących te posiedzenia (ust. 3). Natomiast z dyspozycji przepisu art. 10 ust. 1 informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub centralnym repozytorium, jest udostępniana na wniosek. Mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny, Sekretarz Gminy, działający z upoważnienia Wójta, przekazując kopię przedmiotowego pisma Skarżącej, zatem podjął działania niezbędne do wypełnienia prawnie usprawiedliwionego obowiązku, co stanowi przesłankę dopuszczalności przetwarzania danych osobowych określoną w art. 23 ust. 1 pkt. 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Podkreślić należy, że dane zawarte w piśmie Skarżącej, nie zostały opublikowane, a jedynie udostępnione osobie wnioskującej, po wcześniejszej anonimizacji jej danych w zakresie imienia, nazwiska oraz adresu zamieszkania. Zatem nie można zdaniem Generalnego Inspektora z takim działaniem wiązać naruszenia przepisów tejże ustawy. Nie można zgodzić się także ze stanowiskiem Skarżącej, iż „pracodawca nie dopełnił należycie swoich obowiązków w zakresie zabezpieczenia moich danych osobowych”. Nie budzącym wątpliwości jest fakt, iż Skarżąca dobrowolnie przekazała treść swojego wypowiedzenia umowy o pracę do Rady Gminy, godząc się tym samym z jego publikacją podczas sesji Rady Gminy.

Odpowiadając na zarzut Skarżącej w zakresie udostępnienia jej danych osobowych przez Wójta w wywiadzie udzielonym dla „I.”, wskazać należy, iż zgodnie z art. 3a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, ustawy tej z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1, nie stosuje się do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) oraz do działalności literackiej lub artystycznej, chyba że wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą. Zgodnie natomiast z treścią art. 7 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo prasowe, materiałem prasowym

jest każdy opublikowany lub przekazany do opublikowania w prasie tekst albo obraz o charakterze informacyjnym, publicystycznym, dokumentalnym lub innym, niezależnie od środków przekazu, rodzaju, formy, przeznaczenia czy autorstwa. Działalność dziennikarska nie podlega zatem ocenie Generalnego Inspektora, co wielokrotnie zostało potwierdzone w orzecznictwie sądów administracyjnych. Wskazać należy przykładowo na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2006 r. (sygn. akt II SA/Wa 2237/05), w którym WSA stwierdził, że: *„Do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie należy ocenianie treści materiału prasowego i orzekanie o odpowiedzialności prawnej na gruncie Prawa prasowego”* (por. także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1933/06, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 marca 2011 r., sygn. I OSK 623/10).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że każdy, kto ma poczucie naruszenia jego dóbr osobistych, może – w stosunku do osoby według niego winnej naruszenia – wystąpić na drogę postępowania cywilnego przed sąd okręgowy stosownie do art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.). W myśl art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie z art. 24 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2). Ponadto w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Reasumując, w ocenie Generalnego Inspektora w sprawię będącej przedmiotem niniejszego postępowania, nie doszło do naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, a zatem nie wystąpiła konieczna przesłanka określona w art. 18 ustawy o ochronie danych osobowych, do wydania przez Generalnego Inspektora decyzji nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak we wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.